

dohodou stran mohou ustanovení o místní příslušnosti býti změněna. Z toho plyne, že rozsudek v odpor vzatý netrpí zmatkem, a jest proto, že námitka místní nepříslušnosti byla oběma nižšími soudy zamítnuta, další opravný prostředek dle § 528 c. ř. s. nepřipustným.

Čís. 558.

O tom, zda vůbec zříditi se má správce společné věci, lze při rozporu spoluvlastníků rozhodnouti jen pořadem práva.

(Rozh. ze dne 23. června 1920, R I 382/20.)

Soud první stolice vyhověl v nesporném řízení návrhu jednoho ze spoluvlastníků, by ustanoven byl správce společné věci, ač druhý spoluvlastník se tomu vzpíral. Rekursní soud odkázal návrh na pořad práva. **Důvody:** Dle § 836 obč. zákona rozhoduje v případě, kde má býti ustanoven společný správce, o výběru většina hlasů, nebo, nelze-li ji sehnati, soudce. Má-li se výběr státi soudcem, musí býti především jisto, že správce má býti jmenován. Nutno tudíž, aby majitelé společné věci se na tom shodli, že má býti správce jmenován, aneb musí to býti rozhodnuto pořadem práva. Soudu přísluší v řízení nesporném toliko výběr správce, nikoliv však rozhodnutí o tom, zda správce má býti vůbec jmenován.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dle § 836 obč. zák. náleží soudci případ, tam vytčený, aby jmenoval správce věci několika účastníkům společné, má-li takový správce býti zřízen. Otázka, má-li býti zřízen, musí tudíž napřed býti rozhodnuta, a to se nemůže státi, jak správně rekursní soud míní, v řízení nesporném. Plyne již z pojmu vlastnictví jakožto práva věci libovolně nakládati a každého jiného z toho vyloučiti (§ 354, 362 obč. zák.), že vlastník právě jako vlastník nemůže býti nucen dáti věc svou spravovati plnomocníkem, a to platí také o spoluvlastnících, neboť jsou podle zákona i oni oprávněni, spravovati věc svou sami, ovšem společně (§ 833 obč. zák.). Povinnost zříditi správce předpokládá dle toho zvláštní důvod zákona, jako zákon, smlouvu, poslední pořizení a pod.; zdali však tu skutková povaha takového zavazovacího důvodu jest či není, může, když účastník povinnosti té neuznává a zřízení správce se brání, rozhodnuto býti jen pořadem práva. A jen o to v daném případě jde, může-li návrhovateli odpůrci zřízení správce vnutiti, jak se o to návrhem svým pokouší. Zda odpůrce jako spoluvlastník právem či neprávem správy se ujal a jak ji vede, zda dobře či špatně, je tu lhostejno, ty otázky sem nenáleží.

Čís. 559.

Zákon o požadovacím právu drobných pachtýřů (ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.).

Požadovací právo přísluší pachtýři, třebaž byl v celoročním služebním poměru vůči propachtovateli a třebaž mu pozemek byl propachtován jako součástka mzdy nebo služného, jen když propachtování nestalo se pouze a jedině v důsledku celoročního služebního poměru.